

„Kde ses tu vzal?“

Odpověď byla okamžitá:

„Já tu bydlím, ale co tu chcete vy?“

Josífek se opatrně zeptal:

„Ty jsi duch?“

„Zloduch!“ ozvalo se posměvačně z úst nezvaného hosta.

„Řimbuch,“ zasmál se Honzík a mužíček zeleně zajiskřil. Vypadalo to, jako by se těmi jiskérkami smál, hned na to začal znovu vyzvídat.

„Já už jsem vám řekl, co tu dělám, ale vy jste mi ještě neodpověděli.“

Anetka chytla Johanku za ruku a opatrně se otázala:

„A co máme teda říkat, když chceme osvobodit pejsky?“

Pidimužík zazářil jemněji a hlesl.

„Opakujte po mně: Canis est motus.“

Děvčata to neumně zopakovala, v tu chvíli jim psi seděli u nohou a radostně poštěkávali. Anetka naznačila, aby byli tiše. Mužíček k nim poslal jiskru, pejskové zmlkli a jen radostně vrtěli ocásky.

„Pořád jste mi ještě neodpověděli, co tu hledáte,“ ozval se mužíček netrpělivě.

„Poklad,“ řekl Toník pevným hlasem.

Pidimužík se zavrtěl a kousavě poznamenal.

„Jenom poklad? A modré z nebe byste nechtěli?“

Mrazivé ticho by se dalo krájet, naštěstí ale netrvalo dlouho.